

Op de Olifantenjacht.

— Vrienden, ik heb versche sporen van olifanten gezien, zei Willem Botha, een jongeling van misschien vijf-en-twintig jaar.

Zijn vrienden waren zes jagers, die van de avondruste genoten in hun lager.

Een lager doet ons aan Zuid-Afrika denken. Daar wonen afstammelingen van Hollanders en Franschen, sinds lang samengesmolten tot één volk, eenvoudig, eerlijk, moedig, dat onze taal spreekt en bekend staat onder den naam van Boeren.

Velen zijn dan ook boeren, die de velden bebouwen, vee kweeken, maar anderen houden zich meer met de jacht bezig.

Dit laatste was vooral 't geval een twintig jaar geleden. Toen kwamen ginds nog kudden olifanten voor en de slagstanden dezer dieren, welke het kostbaar ivoor leverden, waren een zeer gezocht handelsartikel.

Nu zijn de Boeren onderworpen aan de Engelschen. Dapper hebben ze hun land verdedigd, helaas! 't mocht hun niet baten.

De vrienden van Willem Botha leefden voor die onderwerping, al hadden de Boeren toen ook last genoeg van hun Europeesche vijanden, welke voortdurend de inboorlingen, Kaffers en Zulu's tegen de blanke meesters opstookten.

De jagers bevonden zich in hun lager, zeiden we. Ze reisden op wagens, die door ossen bespannen waren en hadden de voertuigen nu zóó gezet dat ze een langwerpige ruimte omsloten. Dat was een lager, en van achter de wagens konden de mannen zich in tijd van gevaar verdedigen.

Thans dachten ze aan geen gevaar.

Vroolijk koutend, en rookend, zaten ze om een groot vuur, waarboven de avondpot borrelde.

Het nieuws van Willem Botha stoorde het gesprek.

— Sporen van olifanten! klonk het verheugd.

— Ja, bevestigde Willem, morgen zullen we dus waarschijnlijk wel een kudde ontmoeten.

— Dat belooft, zei de oudste, de aanvoerder der jagers. We hebben juist onze geweren schoon gemaakt. Misschien hebben we morgen een goeden dag.

— 't Wordt tijd, dat we wat verdienen, verzekerde een ander. Tot heden toe, hadden we nog niet veel geluk.. Op de wagens liggen enkel vier leeuwenhuiden.. ik zag er liever ivoor op.

En zoo dacht ieder er over.

Willem verhaalde dan welken weg hij gevolgd had bij zijn bespiedingstocht.

— Ge zijt een wakkere borst, hernam de aanvoerder. Wij zitten hier maar te babbelen, terwijl gij overal gaat rondspeuren. We moesten ons eigenlijk schamen.

— Ik ben ook de jongste, antwoordde Willem, toch geveleid door die goedkeuring.

Vol hoop legde men zich te ruste.

Eenige knechten, kaffers, op wie men rekenen mocht, hielden de wacht, want men moest altijd op zijn hoede zijn voor een uitgehongerden leeuw of een ander roofdier, dat buit zocht.

En ook menschen, vooral Zulu's, aasden op hun prooi; op wild of huiden of ivoor, door anderen bijeen verzameld.

De nacht verliep echter zeer rustig.

Al heel vroeg waren de jagers te been. Ze gingen zich wasschen in de nabijvloeiende rivier en gebruikten dan een stevig ontbijt.

Daarna vertrokken ze onmiddellijk, vergezeld door eenige Kaffers.

Willem leidde zijn gezellen naar de sporen, welke hij den vorigen avond ontdekt had.

In blijde verwachting volgde men die. Ook omvergerukte boomen, vertrappele takken duiden den weg der olifanten aan.

Wel twee uur stapten de vrienden voort, weinig sprekend, maar naar alle kanten starend.

— Ginds! riep eindelijk Willem Botha opgewonden.

In de verte teekenden zich de hooge, donkere gestalten van olifanten af.

— Wij hebben ze, zei de aanvoerder verheugd. Zie ik goed, dan naderen ze ons weer al grazende.

— Ja! stemde Willem toe.

— Dan moeten we wachten. . De wind is ons gunstig. Hij zal ons niet verraden, want het waait van ginder naar hier.

— En om ons reeds te zien, zijn de olifanten te kippig, schertste een ander.

— Laten we toch maar in dat hooge gras gaan liggen, stelde de aanvoerder voor.

Wordt onze aanwezigheid verraden, dan vluchten de beesten weg, en kunnen we zonder ivoor naar ons lager terugkeeren.

De raad van den baas werd gevolgd, en de jagers moesten geduld oefenen.

O, hoe langzaam slechts naderde de kudde!

Eindelijk werden de reusachtige dieren beter zichtbaar.

Voorop liep de aanvoerder, zooals altijd een mannetjesolifant.

En hij wist het wel, dat de anderen op hem vertrouwden, want nu en dan stak hij onderzoekend de tromp in de lucht.

Maar de wind kon hem de lucht der jagers niet toebrengen.

— Ook voor andere dieren moeten wij onzichtbaar blijven, want hun angst zou zich aan de olifanten kunnen mededeelen, zei de baas van 't gezelschap, een ervaren jager.

— Zoo'n antilope als ginds loopt, zou dezen avond wel smaken, zei een der vrienden.

Allen keken naar 't slanke dier, dat zijn leven thans alleen behield, dank de betere buit waarop de Boeren hoopten.

De zon klom hooger en hooger..

— Als de olifanten maar niet naar 't bosch gaan, voor wij ze onder schot krijgen, zei de aanvoerder bezorgd. De zon moet al aardig op hun huid branden.

— is een moeras, sprak Willem Botha.

— Weet gij dat zeker?

— Ja..

— O, dan zullen ze zich daar misschien gaan baden. Geduld dus maar!

De olifanten vluchten niet heen; ze bleven rustig grazen, en kwamen steeds nader, naar de plaats, waar hun doodsvijanden in hinderlaag lagen.

Eindelijk schenen ze kwaad vermoeden te krijgen.

De mannetjesolifant, die de kudde aanvoerde, bewoog zijn log lijf rechts en links en zoog met zijn snuit de lucht in.

— Doodstil! fluisterde de overste der jagers.

— Ze bespeuren onraad, vezelde een ander.

De voorste olifant werd echter al dadelijk rustiger en alle dieren graasden weer.

Men hoorde niets dan 't getrap hunner zware pooten.

— 't Is tijd, hernam de aanvoerder der Boeren. Hij is onder schot. Ik mik tusschen oog en ooren, de anderen schieten hem in de pooten. Klaar?.. Vuur!

Zeven schoten knalden..

Een zware dreun, die den grond schudden deed!

De aanvoerder der olifanten was gevallen.

Onder een woedend gebrul trachtte hij zich nog op te heffen, maar stortte weer neer.

Een tweede schot maakte een eind aan zijn leven.

De andere olifanten lieten een schel geluid hooren, dat vrees verried. Ze vluchtten wild dooreen.

Weer werden de geweren gelost en menig dier kreeg een wond.

De jagers achtervolgden de bende, en zoo stelden ze zich aan groote gevaren bloot, want eenige gekwetste olifanten, die niet spoedig genoeg konden wegrennen, keerden zich tot hun vijanden.

Willem Botha had zich 't verst gewaagd.

— Pas op! riep de aanvoerder verschrikt. Een wijfjes-olifant, wier jong ook gewond was, kwam op den jongeling af.

Deze sprong snel achter een boom, doch het getergde dier schokte tegen den stam aan, die luid krakend omver viel.

Willem wilde weer vluchten, maar raakte in de takken verward en viel op den grond.

Vreeselijk brullend, met hoog opgeheven snuit, trad het geweldig dier nader.. Nog een oogenblik en het zou Willem onder zijn zware pooten vertrappelen. Maar de jagersbaas waakte..

Een schot knalde.. de olifant, getroffen tusschen oog en oor,

viel ten gronde.. Botha was al te been en loste ook zijn geweer... De tweede olifant lag daar dood, maar de jongeling was nauwelijks aan een vreeselijk levenseinde ontsnapt.

De mannen achtervolgden de overige dieren, waarvan er drie zijwaarts wegreunden.

— Die kunnen ons niet meer ontkomen! schreeuwde Botha, welke 't gevaar weer vergeten scheen. Zij komen in 't moeras terecht.

— Er achter dan! gebod de aanvoerder.

Willem had goed voorspeld. De logge dieren zagen in hun angst het verraderlijk moeras niet, plompten in de modder, trappelden verder, wilden dan terugkeeren, maar 't was te laat; tot aan de helft van hun lichaam zonken ze in het slijk, én dan bleven ze daar als beelden staan.

Of neen, niet geheel als beelden, want de trompen zwaaiden snel heen en weer en een vreeselijk gebrul klonk over de vlakke.

De jagers hadden nu een lichte taak. Bedaard konden ze mikken en weldra waren de drie kolossen dood.

Maar ze vielen niet om.. ook in hun dood stonden ze nog recht, vastgezogen door de dikke, plakkige modder.

— En nu achter de overige! riep de aanvoerder, die ook opgewonden was.

De andere olifanten bleken echter te ver en de jagers staakten hun tocht.

Hijgend vielen ze op 't gras neer en namen eerst wat rust.

— Morgen trekken we Noordwaarts, dan zullen we de kudde wel weer opsporen, zei de baas. Vijf olifanten heden, de buit is voldoende.

Toen ze wat uitgerust waren, keerden de jagers naar de doode dieren terug.

— Hoe zullen we die in dat moeras bereiken? vroeg een van hen.

— We zullen een brug maken van takken, zoo zal de modder ons wel dragen, tenminste twee man. Die zijn voldoende en wegen samen nog niet het twintigste van 't gewicht eens olifants.

De brug werd gemaakt door stevige takken aaneen te binden,

en dan op het moeras gelegd. Daarna vlocht men een tweede mat, vervolgens een derde, een vierde en zoo bereikte men de olifanten, die daar roerloos stonden, als sliepen ze staande.

Willem Botha en eenige makkers begaven zich naar de andere dieren om ze van de fraaie, witte slaglanden te ontdoen. Ze maakten een diepe snede over den kop, zoodat 't deel van de kaak blootlag, waar de tanden in bevestigd waren. Na eenige slagen op de kaak kon men den tand los rukken.

De andere jagers bij het moeras gingen op dezelfde wijze te werk. De tanden werden naar het lager gedragen.

De kaffers hielden zich dan met een der doode olifanten bezig. Ze sneden groote lappen, bloederig vleesch uit zijn lijf en braadden die boven het vuur, waarna ze zoo heerlijk smulden als kaffers maar doen kunnen.

Het gezelschap bleef nog langen tijd in de wildernis en schoot nog eenige leeuwen, verscheidene antilopen, waarvan ze 't vleesch dadelijk nuttigden of droogden voor proviand, en een aantal olifanten.

Deze laatste dieren toch waren de meest welkome buit, om het kostbaar ivoor, dat duur verkocht zou worden.

De tocht was voorspoedig.

Niet altijd was dit het geval. 't Gebeurde soms dat insecten de paarden aanvielen en bij de arme dieren een ziekte verwekten, waaraan ze bezweken.

Eenige leden van 't gezelschap moesten dan naar de bewoonde wereld terug om andere paarden. En 't geschiedde soms, dat ze na de lange, moeilijke reis de achtergebleven makkers vermoord, hun wagens en buit geroofd vonden.

HEBT DE DIEREN LIEF

Lod. Opdebeeck Antwerpen

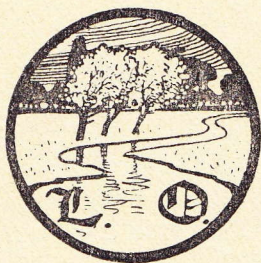

HEBT DE DIEREN LIEF

VERHALEN UIT HET LEVEN VAN DIEREN

DOOR

JAN VERBEKE.

LODEWIJK OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN.